

Just när de handskades som bäst,
 Den stråfwa frigstrumpeten skallar,
 Och Ryttarn flyger till sin häst,
 från flickans barm som redan swallar,
 Men ware sagdt förutan skryt,
 Hon annars blifwit Profelyt.

Då skrek han "Fan i alla frig!"
 "En borde segrat af oss twenne.
 "Hon såkert skulle omvändt mig,
 "Om kanske jag ej omvändt henne."
 Men ware sagt förutan skryt,
 En gör han väl en Profelyt.

Bisfor och Historier säljas uti Huset N:o 21 wid
 Stortorget, hörnet af Swartmangatan. Grönt
 Skyltskåp wid porten.

S E D E R S O E M,
 tryckt hos Elmen och Granberg, 1822.

*****o*****

Anders och Rofs-Kaisa.

Katrina i sin Gånbänk låg;
 Hå, hå, du söta Anders!
 På gistas lekte hennes häg:
 Hon ideligen kronor såg,
 Och sömnen war till fanders.

Doch mörkt war natten; blåsten röt;
 Mot wäggan luckan smållde;
 Och katten skrek, och Hunden tjöt,
 Och regnet stridt ur rännan flöt,
 Och Syrsorna de gnällde.

Doch bäst som Jeppe tutar tolf,
 På dörren hördes knacka,
 Och straxt sprang upp båd lås och tolf,
 Ett Spöke stod der midt på golf;
 I lång wingåfers-jacka.

Wid bänken ned det sänkte sig;
 Aj, hu då! skrek Katrina;
 Nå Anders! nå besitta dig!
 Hur har du hjerta, till att mig
 Med sådan skrämsel pina?

N:o 89.

5

Det var ej Anders, släckars Karl:
Nej, ödet mände flicka
Att detta sjelfwa Husbond war,
Som länge hemlig affigt bar
På Kassa, fattig flicka.

6.

Katrina såg af sängen opp,
Förargad, kan man tänka. —
"Blif qwar, skrek herrn, min sockertopp!
"Jag pengar till en lång-salopp
"Dig lofwar strax att skänka."

7.

I hennes barm en penningpung
Wid dessa ord han lade;
Och pigan war så varm, så ung;
Och Jungfrubomen war så tung;
Och myntet werkan hade.

8.

Men fölsddörn war ej riktigt stängd;
Och han, som blef bedragen,
Kom in i tysthet; blef befängd —
Och fanns uti sitt strumpband hängd
Om otan andra dagen.

9.

Der hang han styf, och kall, och blef,
Wid förstudörn, den arme.
Katrina, som nyss honom swef,
Kom ut, och wäsnades och skrek,
Så Gud han sig förbarne.

10.

Der hang han, blef, och styf och kall:
Katrinas sorg war bitter.
Se så! nu damp hon, knall och fall —
Och dermed är Balladen all,
Och gråte den, som gitter.

Profelyterne.

En lång Dragon till striden drog,
Och kom i wägen till ett kloster:
Der satt en Munna, småttäck nog,
Och stafwade sitt Pater-noster.
Men, ware sagt förutan skryt,
Hwem menar ni blir Profelyt?

2.

Soldaten är ej samwetsgrann,
och minst mot Munnorna, tör hända,
Förföra henne, sökte han,
Och hon att syndaren onwända.
Men, ware sagt förutan skryt,
Wist lär ej han bli Profelyt.